

פרשת שבוע עפ"י השפת אמת

כ"ה אלול ה'תשנ"ג ק"מ א"ת

פרשת בהעלותך

[תרל"א]

כ"ה אלול ה'תשנ"ג ק"מ א"ת

[תנ"א]

(תנ"א-תנ"ג)

עשה רצונו כרצונך כו' 13. ודאי יש לאדם לעשות רצון הבורא ברוך הוא ביותר רצון וחשק ותשוקה מרצון עצמו. אבל יש לפרש בעשיות רצונך תעשה רצונו כל כך כמו רצונך שישתתף רצון המקום בכל דרכיו להיות לשם שמים. ולא יהיה בהמעשה עבור רצונו יותר מעבור רצון המקום שבוה המעשה עצמו. ועל ידי זה לא יהיה לו רצון אחר כלל. וזהו שכתוב 15 שיעשה רצונך כרצונו כלומר שלא יהיה לך רצון רק לעשות רצונו יתברך. וסיפא בטל רצונך מפני רצונו יש לפרש גם כן להיפוך מפשוטו. כשעושה רצון המקום ברוך הוא לא יהיה מעורב רצון עצמו כלל אף לקבל פרס וכדומה. הגם שצריך להיות שמח בעשיות המצוה 14 שזוכה לעשות רצון הקב"ה. מכל מקום יהיה עיקר העשייה כדי לעשות רצונו ברוך הוא בלבד. ורצון עצמו יתבטל לעיקר המכוון לעשות רצון המקום ברוך הוא כנ"ל. וזהו שכתוב באהרן (במדבר ת"א) ויעש כן פירש רש"י 15 שלא שינה ואין בכח אנושי לעשות כל המצוה ממש כאשר צוה ה' יתברך. והלא גבשו דרכו כו'. אך על ידי שמבטל באמת כל רצון עצמו ועושה רק כדי לעשות רצונו יתברך בלבד כאשר צוה. נקרא כן שעשה. כי על זה אמרו ז"ל 16 מחשבה טובה הקב"ה מצרפה למעשה. רק שצריך להיות מוכן בכל רצונו לעשות רק רצון המקום ברוך הוא כנ"ל:

ב"א כגון - ה"ג

[תרל"ד]

ובאבות עשה רצונו כרצונך כדי שיעשה רצונך כרצונו. קשה מאי כרצונו. ויש לומר בהקדים מה שכתב רש"י ז"ל 15 ויעש כן אהרן (במדבר ת"א) שלא שינה. ונראה הפירוש שלא נשתנה אהרן על ידי המצוה הדלקת נרות. שהוחר אהרן להיות מאיר לכל בני ישראל ולכל העולם על ידי הדלקת הנרות. ועם כל זה לא היה נשתנה כי אם היה בו שינוי היה שינוי גם בהמצוה. כי ה' יתברך צוהו כמו שהיה או. לכן צריך האדם להיות בו בחינת ההשתוות. ובספרים הקדושים 10 משבחין מאוד לבחינה זו של ההשתוות. ולמד רש"י ז"ל דכתיב (שם) אל כו' פני המנורה העלה כו'. אם כן מיותר מה שכתוב ויעש כן. דהוה ליה למימר ויעל אהרן כו'. רק הפסוק משמיענו שעשה כן בלי השתנות עצמותו וכפי השתנות שהיה בו עשה המצוה גם כן בלי שינוי כי המעשה תלוי בהעושה כנ"ל. 20 ויש לומר כן הפירוש עשה רצונו כרצונך בלי השתנות. כמו שאין האדם משנה עצמו לצורך מעשיו כן האדם שמוכן תמיד לבטל עצמו לרצונו יתברך עושה הכל בלי שינוי. וה' יתברך משלם הכל במשפט מדה במדה. ולכן אף כי ה' יתברך גבוה ונבדל מכל העולמות. וכשמשפיע אל הנבראים חיות ושכל ברכה. צריך לצמצם עצמו כו' כנודע עם כל זה לזה האדם שבטל לגמרי אליו ועושה רצונו יתברך בלי שינוי. אף שגוף הגשמי גם כן מרוחק מקדושת המצוה רק על ידי הביטול אין צריך להשתנות כנ"ל. כמו כן ה' יתברך עושה רצונו בלי השתנות כנ"ל. וה' יתברך יזכנו להיות מעושי רצונו יתברך:

לתוך המעשה וההעלם עצמו. ונמצא נשאר לעולם אף שאין גוף האור מאחר שעולה ונעשה אחד ובחינה זו עצמה יש לומר שנקרא נר מערבי שנעשה עירוב והתקשרות כל דבר בחיות אור הפנימיות כנ"ל שאהרן פעל להמשיך אור למעשה הטבע גם כן כנ"ל. וזהו שכתוב וכו' לאורה צריך כו' רק לזכותם להעלותכם. והוא כנ"ל להמשיך האור גם תוך החושך:

ברש"י 10 מי יאכילנו בשר (במדבר י"א ד) והלא היה להם מקנה רב רק שמבקשין עלילה. וקשה מאי עלילה יש מאחר שהיה להם. אך יש לומר דכתיב (שם) התאוות תאוה. ומשמע שלא היה להם תאוה. והיו למעלה מהטבע. חירות מיצר הרע. ולכן היה נראה להם שנכנס שיהיה להם תאוה ושיזכו לעשות נחת רוח לה' יתברך על ידי שיאכלו בקדושה אף בשר גשמי. וזהו שכתוב (שם) נפשנו יבשה כו' שלא קיימו בכל נפשכם (דברים י"א י"ג). כמו שכתוב במדרש 11 בכל נפש ונפש שבראך, שהוא ביטול כל הרצונות ותאוות לה' יתברך. וזה לא היה להם שהיו למעלה מבחינת הנפש. אבל לא הוטבו דבריהם לה' יתברך שצריך האדם להיות חרד יותר לירא פן יבטל חס ושלום רצון ה' יתברך ולא יביא עצמו לידי נסיון אף שיוכל לזכות למדריגה על ידי זה שזה נקרא לגרמייהו קצת. כי מי שירא באמת לעבור רצון ה' יתברך מרוצה יותר בפשיטות. וזבאמת כל הנסיונות משום מאן דאכיל לאו דיליה בהית לאסתכלי כו' 12 וזהו טובת ה' יתברך אבל כשכן רצון האדם נקרא לגרמייהו כנ"ל:

(תנ"א-תנ"ג)

להיות עולה וכן בימי השבוע מכוונים נגד שבת קודש כמו שכתוב (שמות לא י"ז) ששת ימים עשה כו' השמים כו' הארץ וביום השביעי שבת וינפש. פירוש עליונים נקראים שמים ותחתונים נקראים ארץ ובשבת יש עליה ואחדות בין שמים וארץ שנתברר שהכל אחד:

(תנ"א)

עשה רצונו כרצונך כו' 15. הוא עצה לתקן הרצון כפי מה שאדם מדבק כל רצונו וחשקו במצוה ומעשה טוב. מתדבק הרצון בקדושת ה' יתברך ועל ידי זה אין יכול להתפרד אחר כך אף שיש לו רצונות אחרים גם כן. כי הקדושה שומרת הרצון שלא יתקלקל ויובל על ידי זה להעלות כל הרצונות לה' יתברך. כי צריך אדם להאמין כי כל מה שיש רצונות אחרים בעולם הם לטובה. ושעל ידי זה יכול להיות רצון אמת לעבודת ה' יתברך. וכשאדם למד קל וחומר מרצונות אחרים איך לעשות רצונו יתברך כראוי על ידי זה מעלה כל הרצונות אשר לא טובים המה לה' יתברך. ואפשר זהו שכתוב (במדבר י"א ד) התאוות תאוה שהיה חסר להם התאוה. כי היו רתוקים מתאוות גשמיות. לכן היו חסרים תאוה טובה. ולכן התאוות תאוה. ונחשב לחטא כי ה' יתברך רצה שיהיו המה באופן אחר. ואנחנו על ידי רצונה צריכין לקרב כל הרצונות לה' יתברך שיהיה נעשה רצון אחד לה' יתברך מכל אלו הרצונות:

במדרש ה' חפץ כו' יגדיל תורה כו' (ישעיה מב. כא). דכתיב (משלי ה כב) נר מצוה ותורה אור. כי המצות הם ממשיכין הארת התורה לתוך המעשה. ונקראים נרות שהם הכנה לקיום האור. כי המצות הם מהתורה. ועל ידי שהוא ציווי ה' יתברך נמשך דביקות המעשה לפנימיות שבה כי כל הנבראים בהתורה באורייתא ברא קודשא בריך הוא עלמא 2. והמצות הם קיום אור חיות התורה שיש בהנבראים כנ"ל. וזה יגדיל תורה. והוא בחינת תורה שבעל פה שביד האדם על ידי המצות להמשיך אור התורה בכל מעשיו כמו שכתוב (דברים ל' ה) קרוב כו' בפין ובלבבך לעשותו. וזהו שכתוב (במדבר ת"א) בהעלותך כי על ידי המצות שנגד איבריו של אדם מתברר שכל הנבראים רק כלים מיוחדים לפנימיות חיות ה' יתברך שבהם ומעלה הכל לשורשו והוא חיבור ז' הנרות באור שבעת הימים. ומול פני המנורה יאירו (שם) הוא דביקות ימות החול בשבת שנקרא אור שבעת הימים. ואא"ו מו"ר ז"ל הגיד על המדרש 5 שלך לעולם קיימת. כי נר מערבי דולק גם עתה. שהמשכן נגנז ומסתמא היה דולק אז כי נר מערבי לעולם דולקת 7 רק במקום הגנוז וכשיש הארה ממקום הנ"ל. בשבת ויום טוב. מתנה טובה בבית גנוז ושבת שמה 8. וכן יום טוב יש מאור הגנוז לצדיקים. מאיר עדיין הארת המנורה כו' 3 ע"ש. ויש לומר לעולם קיימת כי עיקר הדלקת הנרות כנ"ל להמשיך אור התורה

כ"ה אלול ה'תשנ"ג ק"מ א"ת [תרל"ג]

ברש"י שתהיה שלהבת עולה מאליה כי בכל דבר יש נקודה חיות מה' יתברך רק שהכל תלוי בעבודת האדם לעורר התלהבות להטות הכל לה' יתברך. כי כפי רצון וחשק האדם מעורר רצון בכל הדברים שכפיים תחת ידו הם ברשותו. ובמדרש בחצוצרות 2 ירא ה' בני ומלך (משלי כ"א) המליכהו עליך כו' מלוק על יצרן כו' שיהיה תוקעין לפניך כמלך כו'. כי בודאי כל עניני עולם הזה לכבודו ברא 3 וכפי מה שהואדם מקבל עליו מלכות שמים כראוי כן כפיים הכל אליו. כי מלכות שמים חל על ידו לכל הנבראים. וכל נברא נמשך בטבעו אחר מי שיוכל להמשיכו לחול עליו מלכות שמים. וגם היצר הרע עצמו מבקש להיות נכנע בעל כרחו תחת הצדיק. ולזאת (*היה) יכול משה רבינו ע"ה להשתמש במלכות 4 בעולם הזה כי היה בטל לגמרי לה' יתברך. ולא היה שום דבר נפרד אצלו. וזהו שכתוב 2 ועם שונים אל תתערב (שם). וכשאין שינוי אצל האדם ומתאחדים אצלו תחתונים ועליונים כי הכל לכבודו ברא ורק שלמטה אינו יזכר כבודו יתברך בכל דבר והאדם צריך לברר מלכותו יתברך בכל דבר בדרך אמת ואמונה. וכשהאדם עושה מעשה לשם שמים שכונתו שיהיה נעשה כבוד שמים על ידי זה מתעורר האמת כי מצא מין את מינו וניעור. וזהו בהעלותך (במדבר ת"א) כי כל דבר נקרא נר שהוא כלי לאור הדולק בו שיש נקודה אש ואור בכל דבר והאדם יכול להעלותו במה שמכוון

ה. חמשה עשר פרקים

[תל"ה]

[תל"ו]

אל מול פני המנורה יאירו כו' ויעש כן כו' (במדבר ט. ב-ג). להבין הפירוש מול פני המנורה. גם השבח מאהרן שלא שינה. גם קשה זו הנרות הלא רק ששה נרות יאירו אל מול האמצעי. ויראה לפרש על פי המדרש המשל שאמר המלך לאוהבו הכן לי סעודה כו' וזאת המלך עם כל כבודו והטמין האהוב אשר הבין ושאל המלך היכן ואמר שנתבייש כו' וצוה המלך להטמין הכל ולהשתמש רק בהכנת האהוב כו'. והנראה מזה המשל כי באמת היה הדרך הנכונה שיכין האהוב אשר לו אף שרואה כלים של המלך אף על פי כן יעשה הוא את שלו. רק בעבור שנתבייש האהוב צוה המלך להטמין כל כבודו. אבל באמת למה יגרע מכבוד המלך. וזה יש לומר מאמר הכתוב מול פני המנורה פירוש מנורה העליונה יאירו שבעת הנרות שלא יצטרך הקב"ה להסתיר אור העליון. כי באמת כל מה שנסתר בעולם הזה כבודו יתברך וקדושתו הוא לצורך עבודת האדם כי אם היה נתגלה היו מתבטל כל העבודות

מבשר ודם. אך הצדיק בעבודת ה' יתברך יכול לעשות את שלו אף שרואה כבודו יתברך. ולכן מי שמוכן לזה מראין לו כל מה שבעולמות העליונים כי כל ההסתר בעבור חסרון העבודה כו'. וזה מאמר הכתוב אל מול פני המנורה יאירו שאף שיראה כל האורות העליונים לא יתבייש ויעשה את

ויעש כן אהרן (במדבר ט. א). שלא שינה. יש לפרש כי עשה מעשה המצוה כל ימי חייו בכוונה ורצון אחד. כי דרך כל אדם. שבהתחלה מתעורר לטוב. אחר כך נשכח ממנו. וצריך לחפש התעוררות באופן אחר תמיד. והאמת כי ההתפעלות הראשון הוא המובחר לזאת נאמר על אהרן שלא שינה וממילא בא לו תמיד השגות חדשות כמו שכתוב² אם שמוע (שמות טו. כה דברים כה. א) בישן תשמע (שם) בחדש:

[תל"ט]

במדרש' ה' חפץ כו' יגדיל תורה ויאדיר (ישעיה מב. כא) כו' דכתיב (משלי ה. כ) נר מצוה ותורה אור כי התורה היא עץ חיים² והמצות הם הענפים שמתפשטין ממנו. והתפשטות הארת התורה עד אין תכלית עד שגם עלה לא יבול (תהלים א. א) דרשו חז"ל³ שיחת חולין של תלמידי חכמים צריכין⁴ לימוד. פירוש שהתורה יש לה כח להמשיך הקדושה בכל המקומות. שכן עשה ה' יתברך להיות משתלשל הכל בכח התורה. וזהו שכתוב יגדיל תורה ולא עוד אלא שלפי רוב ההתפשטות כך מתחזק ומתעלה שורש התורה אף שהוא מאוד נעלה עם כל זה לפי רוב התרחבו למטה כך מתחזק השורש. וזהו שכתוב ויאדיר. וזהו שאמר הכתוב (במדבר ה. א) אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות. כי פני המנורה היא התורה שהיא פנימיות המצות שנקראו נרות וכמו שכתוב במדרש⁵ המשל שאין המלך מבייש כלי הדיוטות מי בו ליום קטנות (וכריה ד. י) כו' שמקטנות זה מתעלה גם השורש. ולאשר כבר כתבתי במקום אחר⁶ מזה וממיעוט פנאי גם כן. קצרתי. והמשכיל יבין תוכן הענין:

1. כיון ד' כו' (משלי ה. א)

במשנה' עשה רצונו כרצונו שיעשה רצונו כרצונו. יש לפרש כרצונו כפשוטו שיהיה המעשה כפי הרצון לא בשקר. כי באמת נמצא רצון טוב בלב כל איש ישראל. ומה שעושין יותר מהרצון אינו דבר של קיימא דכתיב (תהלים א. א) דובר שקרים לא יכון כו'. אך אם באמת עושה ככל רצונו אף אם הוא מעט יש בו ברכה. ועל זה נאמר⁸ טוב מעט בכוונה. והשכר על זה שיעשה רצונו כרצונו. כלומר כמו שקשה להיות הרצון באדם בשלימות כמו המעשה. כמו כן קשה לתחתונים לקבל השפעת ה' יתברך כפי רצונו ברוך הוא. ולכן צריך ההשפעה להשתנות. אך הכר לבב שעושה כל מעשיו כפי רצונו ממש משלם לו הקב"ה שעושה לו כל צרכו כרצונו יתברך פירוש בלי השתנות כו'. וזה יש לומר גם כן ויעש כן אהרן (במדבר ה. א) שלא שינה⁹ פירוש שלא נמצא במעשה אהרן שינוי והיה המעשה ממש כמו הרצון כו'. ויש לומר עוד סיוע המשנה בטל רצונו כו' שגם כן שכן אדם הנ"ל שעושה המעשים רק כפי הרצון. כי הרצון יכול להתבטל לשמים בנקל יותר מהמעשה כי הוא גשמי. ולכן בשכל¹⁰ המעשים כפי הרצון ואין מתגברין עליו אם כן יכול אחר כך לחקן הכל על ידי ביטול רצונו לרצון ה' יתברך. אך אם המעשים מתגברין על הרצון קשה לבטלם כו':

(12 - 13)

שלו. ויעש כן אהרן אל מול כו' שלא שינה. פירוש שלא נעשה שינוי והסתר על ידו כו'. והוא שבח גדול שהוא כמו שיהיה לעתיד שכתבו חז"ל⁴ על פסוק (ויקרא כו. יב) והתהלכתי בתוכם שלא תהיו מזדעזעין כו'. פירוש שלא יצטרך האדם להתרחק על ידי היראה וכמו מלאכי השרת שנאמר (וכריה ג. ז) מהלכים בין העומדים האלה שיכולין לעמוד לשרת בפני הקב"ה אף שהקב"ה גבוה ומתרום על מלאכי השרת כמו על התחתונים. כי לפי רוממות הבורא אין ניכר ההפרש בין מלאכי השרת לתחתונים. רק שזה שלימות המלאך שיכול לעשות מה שנצטווה אף שרואה ומשיג התרוממות הבורא. והבן. גם שבעה נרות המנורה הם ז' ימי השבוע. והשבת נר אמצעי. שלשה ימים קמי שבתא ובתר שבתא⁵ מתבטלין למול האמצעי ואז יאירו שבעת הנרות. אף שקאי רק על ששה רק הכתוב מחברם שבהיותם מתבטלין להאמצעי נעשה ההארה מכל הז' כאחד:

והתהלכתי בתוכם, משלו משל למה דובר חמה למלך שיצא לטייל עם ארסו בפרדס והיה אותו ארס מוטמר מלפניו, אמר לו המלך לאותו ארס מה לך מוטמר מלפני הריני כידאך, כך עתיד הקב"ה מטיל עם הצדיקים בן עין לעתיד לבוא, וצדיקים רואים אותו ומזדעזעים מלפניו והקב"ה אמר להם לצדיקים מה לכם מזדעזעים מלפני הריני כידאך בכם (ספרא בחוקתי א. א).

13
ה. חמשה עשר פרקים
[תל"ז]

איתא בגמרא⁴ ויהי בנסוע ובנוחה הוא ספר בפני עצמו. והוא כלל כל התורה וקודשא בריך הוא ואורייתא וישראל סתים וגליא כמו שכתוב בווהר הקדוש⁵ שזה ב' שמות יעקב וישראל ע"ש פרשת במדבר. ובחינת יעקב הוא המלחמות שכל ימיו היו לו מלחמות עם עשו ולבן. ואחר כך כשבא לבחינת ישראל הוא בחינת סתים ומנוחה בחינת שבת קודש. ובמיני המעשה הוא בחינת גליא והוא ימי מלחמה להלחם עם הסטרא אחרא שהטבע מסתיר ומעלים הקדושה אבל איש ישראל צריך להלחם ולברר ולהעיד כי כל הטבע הכל מאתו יתברך שמו בלבד. וזהו בנסוע הארון. כמו שרמזו⁶ בנסוע גימטריה יעקב. והוא בחינת ימי המעשה. וינוסו משנאיך. וכי מי שונא לבורא עולם רק שהסטרא אחרא מסתיר ומעלים שלא לראות חסדי ה' וטובו אשר הם מלאים בכל העולם. ובנוחה הוא בחינת שבת ושם ישראל כו'. וב' אלו כלל כל התורה זכור ושמור מצות עשה ומצות לא תעשה סור מרע בחינת המלחמה. ועשה טוב אין טוב אלא תורה⁷ בחינת שבת קודש יעשה כולו תורה⁸ ומיוחד רק לבני ישראל⁹ ושם אין מגע כברי ונקרא יום מנוחה¹⁰. ודור המדבר היו ב' הבחינות בשלימות כמו שכתוב (במדבר ט. ח-כ) על פי ה' יחנו ועל פי ה' יסעו. וכתבתי¹ פעמים על פי ה' והרמוז לז' הבלים וקולות שבמומור הבו לה' (תהלים כט) דכתיב (תהלים לג. ה) בדבר ה' שמים נעשו. אבל ברוח פיו כל צבאם (שם) הוא התפשטות כח הדיבור לכל העולמות גם בטבע והם התיקונים שנעשו בארץ והם ז' בחינות הנ"ל:

[תל"ח]

במדרש' שבט לוי לא היה בחנוכת הנשיאים וניחם הקב"ה לאהרן במנורה ע"ש. והענין שהנשיאים נתפעלו על ידי המשכן כמו שכתוב (במדבר ז. א) ויקריבו נשיאי ישראל כו'. שהרגישו הארת הקדושה בהקמת המשכן. אבל הלויים הם בעצמם בכללי² כלי המקדש שהלויים נושאים הארון. והכהנים בעצמם נקראו כלי השרת ולכן לא היו בחנוכת הנשיאים שענין ההנוכה להיות נשאר בהם הארת המשכן לעולם. והלויים יש בעצם נפשותם זה הדביקות. וכעין זה איתא במדרש במדבר³ שבפקודת בני ישראל נזכר המשכן שבני ישראל יצאו ממצרים בזכות המשכן. והלויים יצאו בזכות עצמם. כי תכלית יציאת מצרים להיות לכם לאלקים (במדבר טו. מא). ובני ישראל קבלו כח אלקות וזו ירי החשבו ולויים בכח עצמם:

14